

mu se je zdielu de je biu lepuò stuoru, inu bardak, de jih je biu pomeriu, se je nazaj uornù h Križtušu. Križtuš ga popraša: al si jih pomeriu, Petar? Petar: ja gaspuot! — Križtuš: kakuò si stuoru? Petar: san jim odsieku glavè. — Križtušu mu se nie lepuò tuò zdielu, inu reče Petru: ti niesan takuò kuazu jest. Bieš nazaj, ino loži jim spek hor glavé. Petar se je kiselu daržù, kir je biu takuò zažmagan inu pokregan od svojega muoistrà. Se pobere nazaj, kukar oprana kakuoš, vas zamišjen na kreganje Gaspuodove: inu kadar pride tah bab inu zluodju, vas zmotjen, brez nič pomislit, uzame tas tlè babinu glavò, inu ju nasadí gor na zluodja; inu potadà prime pa zluodjovu glavò, inu ju lož gor na babu. Glavè su se spek sparjele trupli, inu baba an zluodi sta spek oživieła, samuò glavò sta blà zmenila. — Inu od tistega časa, viš Jurca, pravijo tle par nas, de baba ima zluodjovu glavò.

Kadar renjik Pečian mi je tuole poviedu, se je takuò zasmiejou, de san mu cieu harlu videu.

Jurca na Beneškem.

Dopisi.

Iz Trsta. * 21. dne t. m. so okoličani volili svoje zastopnike v mestni zbor. Izvoljeni so narodnjaki vsi, kakor jih je priporočal „Primorec“, in sicer v 1. okraji g. France Cegnar z 70 glasovi med 134, — v 2. okraji g. Ivan Zor z 78 glasovi med 94, — v 3. okraji g. Ivan Piano z 34 glasovi med 49, — v 4. okraji g. Ivan Nabrgoj z 139 glasovi med 146, — v 5. okraji g. Jože Primožič z 111 glasovi med 162, in v 6. okraji g. Janez Marija Starec z 71 glasovi med 97. — Protivniki slovenskih narodnjakov so se napenjali na vso moč, da bi bili ubranili vstop narodnjakom v starešinstvo mestno, — al spodletelo jim je popolnoma! Živili vrli okoličani!

Iz Goriškega 14. marca. — Kakor se je v časnikih ne davno bralo, se je na Gradu v Mirnem blizo Gorice popolnoma slovenskemu ljudstvu sv. evangelij že nekaj let na mesto v slovenskem v laškem jeziku po nekem kapucinu bralo. Ta napaka se je pa, kakor se sliši, ravno te dni odpravila, ker namesto laškega duhovna, to službo slovenski bogoslovci goriškega semenišča opravljajo. Toda pri vsem tem, vendar ljudstvo ni zadovoljno, češ! za ravno tisti denar, ki se ga po zanikernosti ondotnega župnika potrosi za pripeljanje in odpeljanje in za štipendije, bi se lahko stanovitnega dušnega pastirja pri tej romarski cerkvi imelo. — Torej želijo Mirenci, naj bi brž ko mogoče se za to poskrbelo, da bi pri tej Božji poti na Gradu, kakor je bilo že pred več leti, stanoviten duhoven to službo opravljal.

Iz Košane 20. marca. — Dopisnik „iz vremške doline“ *) hoče v 11. listu „Novic“, da bi se tudi mi Košanci zoper svojo lastno voljo in prepričanje v nameravano senožeško sodnijo in davkarijo podali. Vremci naj si pomagajo, kakor si sami morejo in znajo, pa brez nas; mi jim zato gotovo ne zavidamo. Ako bi Košance kedaj silil v to, kar naprej bi protestirali, tudi če bi nam vlada za kaj tacega dekretirala in nas delati silila do tje novo za nas čisto nepotrebno cesto čez visoki hrib in skozi nevarno samotno lozo. Mi imamo

*) Da se nam ne očita, da enostransko ravnamo, vzeli smo ta dopis v „Novice“, izpustivši dopisove osebnosti, ki se ne tičejo stvari same. Gosp. dopisnik „iz vremške doline“ sam pravi, da občinski zastopniki nočejo, da košanska fara bi prišla pod Senožeče, a obžaluje ta upor, mislé, da bi se po javnem razgovoru dal odstraniti. Da občinski zastopniki še zmiraj ostanejo pri svojem mnenji, brž ko ne ni dobro, — „Novicam“ pa je nastala dolžnost, da tudi nasprotni dopis priobčijo, ker dopisnik „iz vremške doline“ gotovo sam želí izvedeti, ali so se misli Košancev predrugačile ali ne.

vže dobro uglajeno skozi več vasi kratkočasno izpeljano reško cesto do Postojne. Tudi ne pritrdimo temu, da imamo Košanci do Postojne po 5 ur, do Senožeč pa le po 2 uri hodá; ysak starček pride lahko po cesti v 3 urah, po bližnji postranski poti še poprej, in če se mu gabi peš hoditi, se po železnici od št. Petra v nekterih minutah do tje pripelje, kjer lahko ob enem več opravi opravi nego samo fronke (davke) plačati ali koga tožiti. „Vsak sam vé, kje ga čevelj žuli“.

M. J—l.

v imenu obč. zastopnikov košanske fare.

Iz vélikih Brusnic. — Namesti umrlega župana Franceta Hafnerja je izvoljen za župana dosedanji občinski svetovalec in posestnik Ferd. Ulbrich.

Iz Ljubljane. (Cesar v Ljubljani.) V soboto zvečer ob poli osmih se je presvitli cesar po železnici pripeljal v Ljubljano, spremljan od državnega kancelarja Beusta in ministrov grofa Taaffe-a in pl. Plener-a. Na tisoče meščanov je vrelo na kolodvor pozdravljat Njih Veličanstvo in razodeti mu zvesto udanost. Med društvu, ki so prišla priklonit se svojemu Gospodu, odlikovala so se po impozantnem številu národna društva „Slovenija“, „Sokol“ in čitalnica s pevskim zborom, katerim se je pridružilo tudi društvo rokodelcev; bilo je vseh skupaj blizo 300 s 3 krasnimi zastavami, „Sokoli“ v društveni opravi in 100 bakljami; vstopili so se v vrstah na desno stran v notrini kolodvorovi. Na levi strani so stali udje strelskega, filharmoničnega, turnerskega in konstitucionalnega društva z dvema zastavama in nekolikimi bakljami. Ko v kolodvor prisopiha hlapón, sprejmejo Njih Veličanstvo tako gromoviti živio-klici in tudi glasi „hoch“, da so se razlegali po daljni okolici. Vojaška godba pa gode cesarsko pesem. Z voza stopivšega cesarja sprejme spoštljivo gospod deželni predsednik Conrad pl. Eybesfeld, in magistratni predstojnik gospod Gutman Njih Veličanstvu radost razodeva o prihodu v glavno mesto, ktero je nepremakljivo in vseskozi zvesto udano Njemu in presvitli rodovini Njegovi. Njih Veličanstvo milostno odgovori, da s posebnim veseljem sprejme to zagotovilo, in dostavlja, da so se Ljubljančanje vedno odlikovali po svoji zvestobi, in da si morejo vedno v svesti biti Njegove milosti. Potem se je presvitli cesar podal v lično okinčano dvorano, kjer so se mu poklonili knezoškof s stolnimi kapitulari, deželni glavar z deželnimi odborniki, načelniki c. kr. gospósk, predsednik kupčijske zbornice in 5 namestnikov velike gospóde. Z vsakim izmed teh je cesar nekoliko prijaznih besed govoril; med tem pa je zunaj filharmonično društvo nemško pesem, pevski zbor čitalničín pa „Naprej zastava slave“ pel. Med tem so ministri zunaj čakali in videlo se je, da je grofa Taaffe-a zanimljala zastava „Sokolov“, ki so, in za njimi druga národna društva, v obličji stali cesarjevemu vozu in z bakljado razsvetlili vso okolico prav lepo. Deset minut je brž preteklo in cesar se je podal spet v voz nazaj pod tako navdušenim živio- in slava-klicom, in vmes tudi z hoch-klici, da mora res veselje biti Vladarju, ako čuje toliko srčno mu udanost. Pred odhodom je milostljivi cesar gospodu deželnemu predsedniku rekel, da blagovoli njegov predlog za pomiloščenje Ježičanov potrditi, in ko preveselo to novico deželni predsednik naznani dr. Bleiweis-u in jo ta hití na kolodvoru javno oklicat, zagrmeli so milostljivemu cesarju tako viharni živio- in slavaklici in se ponavljali brez konca in kraja tako, da jih je moralo Njih Veličanstvo že daleč zunaj Ljubljane slišati. — Ko je bila slovesnost na kolodvoru pri kraji, vrnili so se vsa društva s zastavami v mesto, a vse ljudstvo se je vsulo okoli društva „Sokola“, ki je z bakljami marširalo na sokolišče, in ga spremilo z živio-

klici v mesto. — Tako se je trojno videlo ta večer prav sijajno v beli Ljubljani: prvo to, kako milostljiv je cesar naš; slava mu! — drugo to, da resnica ostane vseskozi to, da „hrib se omaja in hrast, zvestoba Slovencu ne gane“ do vladarja njegovega, — in tretje to, da Ljubljana ni nemška, ampak da je, kar je bila: glavno mesto slovenskega naroda!

— Včeraj dopoldne so bili iz ječe na gradu izpuščeni pomilosteni fantje iz Ježice; 12 jih je bilo; peterim pa, ki so zapopadeni bili v huje pregreške, ste odpuščeni 2 tretjini onega časa, za ktere ga so v ječo obsojeni bili. Zeló ginjeni po opominu držav. pravdnika pl. dr. Lehmana so zapustili temnice.

— (Vprašanje „Laibacherici“.) Popis v 65. listu ob prihodu Njih Veličanstva cesarja v Ljubljano je izbudil veliko nevoljo pri veliki večini Ljubljančanov zato, ker z očividno ostentacijo glorificira nemška društva, narodna pa stavi — v kot, čeravno vsak, kdor je na kolodvoru bil tisti večer, je videl, ktera društva so se v veliko veliko večem številu in sijajniše udeleževala svečanosti. Vprašamo tedaj „Laibacherico“, ki bi kot vladni list stati imela nad strankama, kaj je nameravala s tem popisom? Narodna društva sicer niso prišla zato na kolodvor, da bi jih „Laib.“ ali „Tagbl.“ hvalila; prišla so le, da skažejo svojemu cesarju in gospodu verno udanost; al zahtevati morajo — ne v „Tagbl.“ — ampak v vladnem listu, da se ne stavijo — v senco nemških društev! Mar pisatelj ni videl velikega števila narodnih društev na desni, da govori več o mali množici družbe strelske, ki je sicer „300 let stara“ pa šteje težko več nego 30 udov? — mar ni videl, da je temoto kolodvorovo razsvetlila le baklada „Sokolcev“, in da še le potem, ko so ti imeli že več časa baklje prižgane, so turnerji dirjali po nekoliko sveč v mesto? — mar ni slišal tisočernih živio-klicev pri prihodu in odhodu cesarjevem, da govori samo le od „hoch-rufov“, in to oni pisatelj, ki tako tanka ušesa ima, da pri večernici filharmonični ministru dr. Giskri na čast je slišal slava-klice? V obliči cesarjevem so stala narodna društva pri odhodu in Njih Veličanstvo samo je slišalo iz navdušenih slava- in živio-klicev, da Ljubljana ni nemška. Al nemškutarskim vnanjim časnikom je „Laib.“ popis voda na njihov mlin, da se sprehajajo v velikonemških lajtartikelnih. In zarad tega protestujemo zoper tako enostranski popis. Če Slovence hoče kdo drug „na steno pritisniti“, saj „Laibacherici“ se ne dajo, in to celó v taki priliki ne, kader gré za lojalnost do svojega cesarja, o kateri hočejo v prednji vrsti stati.

— (Svilorejcem kranjskim), ki želijo hvaljenega semena svilnih črvičev iz svilorejstva prof. Lance, naznanja odbor kmetijske družbe, naj se brž oglasijo za-nj, ker je zadnji čas.

— V pondeljek zvečer se je po železnici pripeljalo 6 štajarskih junčkov, ki jih je iz posebne prijaznosti za kranjsko kmetijsko družbo iz državnega zaklada kupil imenitni živinorejec in grajščak v Miricni dolini grof Vetter. Vsa goveda so čistega žlahnega plemena, pa še mlada, zato jih bo izprva varovati treba, da se ne preženó.

— (Sodniška obravnava zarad goljufije z lesom iz postojnskega cesarskega gozda) je bila pretekli teden pri c. k. deželni sodnji končana. Oskrbnik H. Likar je bil obsojen v težko ječo na 6 let, kontrolor njegov Frid. Schadek pa na 18 mesecev; vrh tega je H. Likar obsojen, da povrne storjeno škodo z 27.541 gld. 68½ kr., Schadek pod skupnim poroštvom z Likarjem pa 8998 gold. 27 kr.

— (Čestitanje.) 18. t. m. zvečer pred sv. Jožefom so pevci gornje gimnazije pred stanom svojega učitelja

gospoda Jož. Marna zapeli mu za vezilo. Iz znane roke pa smo prejeli naslednje vošilo:

Nekdanjemu ljubljenu učitelju o Njegovem za-me osodepolnem godu.

Po sinjem morji barka se sprehaja,
Krmar jo vodi sèm ter tjè veselo,
Zastavo na-njo razprostrl je belo,
Katero vsaki veter lahko zmaja.

Ko pa zvečer prijadra z njo do kraja,
Dopade mir mu, kar se pred je zdelo
Življenje prazno mu in revno velo,
A zdaj življenje rajsko v njem nahaja.

Bivanje naše v solznej tej dolini
So stari Grki primerjali vožnji
Po morji večnosti proti višini.

Le kdor živi življenje tukaj čedno,
Je srečen, ako prav po volji Božji
Nemirni pljuskaajo valovi vedno!

J. Přemisl.

— (Poberki iz časnikov.) „Tagblatt“, ko je slišal cesarjevo dovoljenje, da se v Zagrebu ustanovi vseučilišče, je brž pritekkel z „očetovsko“ svojo skrbijo, da ni ne knjig šolskih ne učiteljev! Naj nemški oče to skrb prepušča Jugoslavenom, ki ne bojo v nobeni zadregi, kadar pride do ustanovitve vseučilišča. Kar zmore Nemeč ali Italijan, zmore tudi Slovan, ako se mu le prilika dá, da začne. Knjiga šolska, dokler šole ni, bila bi le „filius ante patrem“; tudi na nemških vseučiliščih jih niso imeli popred, in še po stoletnem obstanku kakega vseučilišča si morajo učenci pomagati s „skripti“, ki jih narekva učitelj. — „Tagblatt“ se huduje tudi, da so gimnazijalci naši v šoli podpisovali pismo, ktero papežu čestita k zlati maši, a misli, da z isto pravico bi se bila smela zahvalnica podpisavati grofu Antonu Auerspergu, ki je v državnem zboru tako krepko razruševal konkordat. Zakaj ne? — Da bi se bilo za-nj le kaj podpisnikov našlo! Čudna pa je „Tagbl.“ primera: papež in grof Anton Auersperg; saj vendar „Tagbl.“ v gospodu grofu si ne misli — „protipapeža“? — „Zukunft“ in „Reform“ prinesla sta izvrstna spiska o poslednjih mestnih volitvah. „Tagblattovce“ srbí gorjupa resnica, ki se govori v teh člankih, in ne vé se njih organ drugače braniti kakor tako, da se poprime besede „na steno pritisnjenih 15 narodnih odbornikov“; al to bi le takrat kak pomen imelo, ako bi narodni možje ne bili iz poti šli — tovaršiji Zakrajšek-ovi in Pauer-jevi. — Na poziv „Novic“: naj „Tagblatt“ odgovor dá na to, da ga je gospod minister dr. Giskra v državnem zboru ob priliki govora Svetčevega očitno dementiral, še zmiraj čakamo odgovora; vprašamo ga tedaj še enkrat: kako, da molčí? — Strašno se huduje včerajšnji „Tagblatt“ in svoj žolc razliva čez celo prvo stran, da je deželni predsednik „narodnemu voditelju“ dr. Bleiweisu brž na kolodvoru povedal milostno oproščenje Ježičanov in da je ta šel Sokolom in ne drugam (menda turnarjem) povedat veselo novico. Revni „Tagblatt“! da še take vesele novice ne moreš požreti brez žolca na narodnjake, kateri so vsi od prvega do zadnjega s živim veseljem sprejeli ta glas, ne pa z nevoljo, kakor marsikter privrženec nasprotne stranke.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Kakor so „Novice“ že v poslednjem listu povedale, bila je razprava o postavi za brambovce jako viharna v državnem zboru, in to posebno o §. 8. Predlog odborove večine je bil: „naj brambovci stojé pod navadno vojaško komando“, — predlog manjšine pa je bil, naj se brambovci razdelijo po deželah v 8